

Praha 14. – 16. 3. 2014

Po pěti letech další výprava do Prahy, tentokrát rovnou středisková. V pátek odpoledne bývají na pražském hlavním nádraží davy lidí, není divu, že mě Méďa v hale přehlédla. Zamávám na ni a společně se vydáme na nástupiště vyhlížet účastníky, kteří už jsou někde v tunelu mezi Libní a hlavákem. Podle zpráv od Bráchy a Vrtulky jich jede ve vlaku 18, jednotlivé oddíly jsou pěkně rovnoměrně zastoupeny. Nezlob se, milý čtenáři, že zde vyjmenuji jen Ostnovce, čteš ostatně ostnoveckou kroniku: Jenda, Pavel, Vojta, Upír, Snake, Tadeáš, Brácha, já a dalšího dne se k nám připojí ještě Medvěd.

Nacházíme Šmoulu, který se skrývá na tramvajové zastávce, a s přestupem na Andělu se dopravíme na Hybšmanku. Odtud je to jen pár kroků k bytu, ve kterém budeme s laskavým svolením rodičů Šmouly a Médi nocovat – dotyční zřejmě netušili, k čemu souhlas dávají, jinak by si to dobře rozmysleli. Kolonizujeme pokoje, obdivujeme výhled z balkonu a večeříme. Venku je ještě krásně teplo, máme za sebou ostatně jeden z nejhezčích jarních dnů letošního roku.

V průběhu večera nejprve hrajeme všeliké více či méně potrhle hry jako nasávání lentilek brčkem nebo zběsilou potyčku, ve které měl každý svůj specifický úkol, kupříkladu „ukradni lidem okolo co nejvíce ponožek“. Vzniklou sápanici si jistě dokážete představit. V druhé půli večera se ti méně odvážní odeberou do jídelny hrát pantomimu, zatímco odvážnější se účastní Médina masérského kurzu. Ukazují se také, že nejsme v bytě sami; šeptá se cosi o dalších obyvatelích, kteří ve strachu ani nedutají v nepřístupných pokojích na konci chodby.

Hlavní sobotní hra bude na motivy velkého pražského příběhu, atentátu na Heydricha. Rozdělíme se proto už večer do týmů, zhlédneme krátké video a přečteme si úryvek z knihy HHHH. Několik podivínů v čele se Stoupou jde přespat na balkon, my ostatní si leháme všude možné po zemi a brzy usínáme.

Ráno vstávám v šest a v koupelně si virtuálně přehrávám chystanou hru, abych měl jistotu, že všechny přesuny týmů klapnou. Umyvadlo představuje Méďu korzující v přestrojení po Vinohradské třídě, koš na prádlo Vrtulku s šachovnicí v sadech Svatopluka Čecha a polička s osuškami Bráchovo stanoviště pod jezdeckou sochou Jana Žižky na Vítkově. Venku sice zatím neprší, ale dost fouká a přes noc se ochladilo možná o patnáct stupňů. Počasí na hru ve městě zkrátka mizerné.

Týmy se pouští do úvodní šifry, Tesilovu týmu trvá vyluštění asi minutu a už vyráží s protektorátní mapou v ruce do terénu. Ostatní je brzy následující a za okamžik jsem v bytě sám. Chci odejít a zamknout, když se z jednoho pokoje začnou ozývat podivné zvuky. Je to přestrojená Méďa, které nikdo neřekl, že má už dávno vyrazit na své stanoviště. Vyháním ji ven do deště (neboť pršet před několika minutami začalo) a sám se přesouvám na své stanoviště na náměstí Jiřího z Poděbrad.

Ted' už neprší, ted' prostě leje. Do toho studený vítr. Na mou morálku to má devastující účinky. Choulím se pod stříškou u vchodu do metra a přemýšlím, jak se ted' asi má Brácha, který stojí napospas větru a dešti na holém plácku na Vítkově, a můj ubohý mobil za korunu, který jsem i se zprávou schoval do odvodňovacího kanálku u židovského hřbitova. Účastníci se ovšem chovají nepochopitelně: smějí se, přesouvají se během a tváří se radostně. A to přes zkazky typu: „dvakrát jsem se málem zabil na Šmoulově kole“ (Arthur) nebo „zrovna lezeme potřetí na Vítkov, klavír na nádraží byl zamčený“ (Upír). Kdo nevěříte, pusťte si prosím video v naší fotogalerii: promrzlá a promočená Kačka se spolu s týmem dobrovolně pusť i do zpěvu druhé sloky Kočka leze dírou. A když zpívá „a až vyjde slunce, uschneme“, člověk jí ten optimismus skoro nechce věřit.

Finále se víceméně zvrhne, Heydrichova ochranka dorazí na Vyšehrad o půl hodiny později než první atentátníci, takže mě tam coby Heydricha nalezne už několikrát zmasakrovaného. Najednou tam nahoře někdo otočí vypínačem, vítr ustane, obloha se rozjasní a vyšehradskou skálu zaplaví zlaté světlo; po dopolední psotě a slotě není ani památky. Všechny týmy už se sešly, rozhlížíme se z vyhlídky nad Vltavou a fotíme se.

Po schodech sestoupíme na nábřeží a po něm dorazíme až do kostela Cyrila a Metoděje. Prohlídkou krypty celou hru symbolicky uzavřeme. Po skupinkách pak sháníme něco k snědku a večer se všichni opět scházíme v bytě na Hybšmance. Nohy z městských chodníků bolí, odpočíváme, večeříme, zotavujeme se.

Už se dávno setmělo, síly jsou jakžtakž zpátky, a tak se vydáváme na „meditativní“ procházku zahradami směrem k Hradu. V zahradě Kinských i později v zahradách petřínských panuje úplné ticho, vzduch je čistý a nehybný a není ani zima. A tak putujeme od Karpatského kostelíku kolem Hladové zdi až k soše Panny Marie z Exilu a lovíme kešky. Nejkrásnější výhled se nám otevře za průchodem v Hladové zdi, najednou máme Chrám svatého Víta před sebou jako na dlani („nic a pak všechno“, jak toto místo trefně označuje Méďa). Opilí krásou nočního města jdeme ještě dál, někteří si prozpěvují, Brácha si pro radost přeskočí značku se zákazem zastavení. Jsme sami, celé město patří jenom nám. U brány na hradní nádvoří se Medvěd chce zeptat strážce, jestli by Miloš nešel na chvíli ven.

Spát jdeme až pozdě po půlnoci.

V neděli nás o deváté čeká v Tróji staříčkový akademik. Po dlouhé noci vstávání bolí, ale přece ho nenecháme čekat. Šmoula nás zavedl na svoji domovskou katedru, aby nám ukázal hrátky s kapalným dusíkem. Důstojný bělovlasý pán nás chce nejprve seznámit s trochou teorie... No, z fyziky jsem maturoval, tohle mi moc smysl nedává, ale třeba za to může ta odbytá noc. Alespoň jedno jsem ale pochopil: 10. července 1908 se začala psát nová epocha, toho dne totiž zkपालnili helium. Při praktické části rázem všichni ožívají, levitační vláček na magnetickém polštáři bych chtěl mít doma taky.

Z Tróji zamíříme ještě do technického muzea. V dolech pod ním to má atmosféru zombie apokalypsy – umělí horníci jsou jako živí, respektive mrtví, respektive nemrtví. Únava z celého víkendu se ovšem sčítá a dívčí polovina výpravy se v dolech jen tak zmoženě opírá o stěny, až si průvodce neodpustí poznámku, že by tu mohly sloužit místo dřevěných podpěr.

Čas se chýlí, následuje otočka na Hybšmanku pro batohy a honem na nádraží.

Skvělá výprava. Jak říkal Brácha: v téhle sestavě to ani jinak dopadnout nemohlo.

Vojta